

Studentens Grammor.

0,25

IV
Kapsel

[Nimmers, Heilwig Konstantia Friedrika von]

Studentens Klammor.

1860.
S. W. 2111ja. 1860.

Imprimatur: C. A. Sanmark.

Aldrig de återkomma mer
Studentens glada dagar,
Fåfångt man efter dem jagar,
De återkomma aldrig mer.

BLANCHE.

"Det war en gång" — det här är alldeles icke någon saga, ehuru det begynner på samma sätt. — Det war en gång, icke en Prins som blef förtrollad, som det wanligtvis sker i sagan, utan en wanlig ung man i våra tider som blef — hvarföre dock gå berättelsen i förväg? Men efter jag nu en gång börjat att göra digressioner, så låt mig säga att den slags förtrollning, hvarom jag ämnar tala, kan förhæra såwål furstar som deras undersåter och att emot dem har man ej ännu lyckats upptäcka någon beswärgelse-formel.

Nu är det så godt att börja ordentligt och låta läsaren göra bekantskap med min hjelte, som dock ingalunda war någon sådan, men man brukar ju säga så i romaner och berättelser och derföre gör jag det, äfwen derföre att jag tycker som Dansten om "sit Sprog" at det låder saa herosikt.

Nåväl! Det war en gång en ung och glad student som befann sig i hemmet under sommar-ferierne och uppträdde, i den lilla stad som sett honom födas, med all den glans som man kunde wänta af en tju-

juärig, wacker, glad ungdom, som helt nyh lagt sig till de sillestenaste mörta mustascher, och som sedan twenne terminer burit Apollo-lyran i sin hufwudbonad, brömmande derunder stolta, warma ynglingadrömmar om både lyra och lager förverkligade, ty det går lätt att drömma —

"Då man är ung och är student

"Och har fullt upp för dagen."

Dot war Herman Stern icke alls någon swärmarer, utan en frisk och glad ung man, sin mors och sina systerars förtjuening och gerna sedd af hwarje lärna i den lilla glada trefliga staden.

Det hände ofta nog att Herman tidigt om morgonen slängde portören öfwer azeln och begaf sig ut på äng och fält till blomstersförd och war hemma till frukosttiden. Redan under skolåren hade han med särdeles öfwer studerat botaniken och warit wan att ströfwa fring i den wackra nesden, der han nu upplifwade de glada, låra barndomsminnena.

En morgon hade han anträdt sin wandring och utsträckt den temligen långt, då han öfverrastades af ett plötsligt öwäder. Hvad war att göra, då man war klädd i lätta sommarkläder och regnet öste ner i strida strömmar? Han sötte skydd under träden på en liten kulle der han besann sig wid öwädbrets början och hwarifrån han hade en temligen widsträckt utsigt öfwer trakten. I ett nu war den lugna, blå hafswiten alldeles mörk och dunkel och på landswägen hade bildat sig ordentliga små insjöar. De lumiga trädkronorna började att icke längre kunna tjenstgöra som paraplyer, då han blef warse en blå röspelare som uppsteg ur en liten slogsbunge wid stranden.

— "Der kan jag få taf öfwer hufwudet och få torka mina kläder" tänkte Herman och skyndade, lätt hoppande öfwer rämnilarne, in på den lilla sandväg som ledde till boningen.

Han blef helt tillfredsställda öfverrastad, då han framför sig såg en liten wänlig rödmålad boning med en den allbratäckaste förstugugwift, omgifwen af blommande syrenhäckar och caprifolier, som med sin smidiga grönska srat de hwita talstolparne. Icke war det någon wanlig bondstuga, det motsades af den städade prydlighet som, ehuru enkel den war, likwäl intog ögat behagligt.

Utän att göra buller öppnade Herman dörren och stod inne i en nätt förtuga, som doftade af det friskaste enris, hwarmed golvvet war beströdt.

Han stannade en stund, lyssnande till en wacker klangfull fruntimmersröst som helt enkelt men täct sjöng den lilla wisan: "Ettet gnabb ibland", ackompnerad af en surrande spinrock.

Herman fattade mod och öppnade helt frimodigt den halfflutna dörren bugande sig för den sjungande spinnerstän, som stadnade rockhjulet och wid sin förlägna besöning på den obekanta unge herrn tappade alla wässpolarne fring golvvet. Naturligtwis hjälpte den artige studenten henne att åter få dem i den lilla lorgen, berättande derunder sitt misöde att ha träsfat ut för öwädbret, sade sitt namn och begärde gästfrihet till des han kunde återwända till staden.

Ynglingen betraktade förstulet den unga flickan och jann sig icke ega det ringaste skäl att anklaga himlens wäder, ty en yppigare ros än den blomtrande ungdomen egde icke äng och flog. Hon war helt ung,

nytt fullwert, smärt och wet och med ett litet det adra älskligaste ansigte, der barnets glada oskulds käftade med den unga qvinnans blygsamma behag. Sela hennes wäsende war så enkelt och dock så tjuisande. Det mörka wågiga håret lammadt i en enda flåta uppsatt i nacken, den blå och hwita hemwäfsda klädningen, sydd utan alla grannlåter, endast sammanhållten kring medjan af ett svart läderbälte, och likwäl hade Herman aldrig sett en nåttare warelse.

— Jag skall gå och säga till min mor, sade den unga flickan sedan hon uppsamlat alla nyftan och spolar.

— Hon lär troligen ej nesa mig tal öfwer hufwudet, sade Herman leende.

— Det gör hon wiht icke. Så war ej min mening heller swarade flickan. Jag wille blott tillsäga henne, att wi hade fremmande och att edra kläder måtte bli torfabe.

Herman följde med Egonen den smidiga lätta gestalten och begagnade sig sedan af hennes främware för att mänstra rummet och deraf göra sina slutfatser rörande des egare.

Allting war så enkelt och tarfligt som möjligt, men ordentligt och snyggt. Den hwitmurade spifeln war fölls med friska björklöf bland hwarö grönska de här och der instuckna blommorna lysie helt pryddligt. Möblerna woro simpla trädstolar målade med whit oljefärg. Gardinerne hemwäfsda, men snöhwita. Det enda som wittnade om någon slags grannlåt war ett särdeles wackert litet sybord af blank mahogny, på hwilket stod en nått arbetsborg, samt en god gitarr som hängde på wäggen.

Herman hade ej haft lång stund att göra sina reflexioner. Den unga flickan trädde in, åtföljd af en temligen gammal och set liten fru, äfwen klädd i hemwäfd rod af samma wäf som dottrens, men af modren hade ej den blomstrande flickan ärfst sina fina drag och det tjuisande behagliga wäsendet. Fru mamma war en dugtig gumma, med snubbiga kinder och liten öppnäsja. Af det långa hwita förklädet och den blanka nyckelknippan syntes att hon warit stadd i sina husemoderliga bestyr.

— Herr Stern! presenterade flickan.

— Herr Stern? Jassa, då är herrn sou till majoren som bor wid posten sade gumman, fästande sina små bruna glada ögon på sin gäst. Nå då har herrn warit som barn många gånger inne hos oss och köpt snurror och pifflor.

— "Snurror och pifflor?" upprepade Herman och en doft af äfventyrets poesi började fördunsta.

— Ja, kors! Nog minns herrn swarswar Welins, der i gröna huset, hörnhuset med höga trappan? Jag känner så adurat igen min unge herre. Barndomstydret sitter qwar i ansigtet. Men war nu god och följ mig in i pappas rum och tag andra kläder, så så wi låta torfa de der. Marie der, ställ du i ordning kaffet. Herrn kom just lagom att få warmbrödd.

Det gröna huset med höga trappan och swarswarstykten, ett swängande hjul, alla snurrorna, kapphästarna och pifflorna stodo lifligt för Hermans minne och något fanns deri som litet drog honom ned i profans werld från den roman som den tjugnåriga samtasten sedan gjort uppräning till. Wamsell Marie

hade också lemnat rummet och han befann sig ensam med matronan.

Då han återkom iflädd pappa Welins bästa rock, stod midt på golfwet ett injubande kaffebord, det hwem som helst skulle låtit sig behaga, isynnerhet då den blänkande kaffepannan lyftades af en så tukt och artig wärldinna som Marie.

Den unga studenten började slå upp sin språkläda och war helt förwånad öfwer de swar han fick. I Marias wäsende röjdes en finhet och en sådan finhet som endast godt hjerta med godt hufwud i förening erhålla af en bildad uppsotran.

Det hade också varit det wälmående borgarfolkets lust och glädje att kosta allt hwad de kunde på det enda barnets lärdom och derföre hade hon tillbringat flere år i en god skola, utslad af alla både lärare och kamrater.

Gumman satt bredwid de båda unga, lyfnande med synbart nöje till huru wäl hennes slicka talade och huru artig den wackre herrn war.

Man steg ifrån kaffebordet, kläderna woro redan torra, solen började titta fram och glittra i de mångtusende regndropparne på trädb och mark, men Herman satt qwar i god ro midt emot mamsell Marie wid det lilla mahognybordet, beundrande huru slinkt hennes små täcka singrar förde nålen upp och ned. Han bad henne sjunga, men det wille hon ej; modren förenade sina böner med hans, men förgäfwes. Gumman skulle så gerna welat stryta med sin dotters talang.

— "Nå nå wänta, hon sjunger wäl en annan gång", sade frun och blinkade helt förtroligt. Du skall icke wara så enwis Marie lilla Gubstefof du kan både

sjunga och spela och mycket annat som wi ha kostat på dig.

Marie rodnade litet och sydde ännu fortare än förr.

— "En annan gång", hwistade det inom ynglingen. Jag kan således komma åter?

— Efter herr Stern, som sjelf sjunger och har hört så mycket wackert will höra dig, så kunde du wäl sjunga en liten stump, fortfor den enwisa modren.

— Just derföre goda mamma, swarade Marie, att han hört så mycket, förtjenar icke min ofullkomliga sång att höras.

— Det ska du då inte säga min slicka, stråddarmästar Möller — herrn känner wäl Möller? — som har varit utomlands, säger att ingen på sjelfwa theatern der utrikes sjöng så bra och galant som wår Marie; också har det kostat pappa rätt stora penningar.

Marie war synbart förlägen öfwer mammans inblandning, hon sydde på alldeles förtwisladt.

Till hennes lycka, just som gumman ännade börja en ny harang, hördes en lärra rulla wid grinden.

— Si pappa! sade fru Welin och gick ut att taga mot sin fruntliga gubbe, som i sin stora hatt och blus med pipan i mun såg helt wälmående och treflig ut.

— Rår herrskapet om detta lilla täcka ställe? frågade Herman för att afbryta tyftinaden.

— Min far arreuderar det på flere år, swarade Marie, det lyder under Etö.

— Jafå. Åro baronens hemkomna ännu?

— Just i går.

— Då kommer jag att ofta wandra denna wägen,

jag är mycket bekant der i huset, sönerna äro mina akademikamrater och goda vännar. Känner man-
selsu dem?

— Jag har sett dem wid kyrkan ibland.

— Och fröken Emilie då? Det är ju en bra wacker flicka?

— Mycket wacker! Äfwen henne har jag sett i kyrkan.

Swarzwarmästar Welin kom in helt snarbelant och önstade gästen wälkommen, började prata om wäder och wind och nyheter från staden, ty att prata war gubbens swaga sida. Sedan han fått bjuda en pipa, kom han sig riktigt i sarten och då Herman slutligen fattade sin mössa och wille taga affsed, war det med knapp nöd som gubben wille blifwa af med hans trefliga sällskap.

— Inte har nu herrn så brådt till staden, sade han och stoppade ända hans pipa. Herrn kan så rasande många trefliga historier och nog kan jag en hop också. — Sitt nu ner ändå.

— Tusen tack! Jag måste hem, men får jag så tittar jag wäl hit någon gång.

— Om herrn får? Ja wasserra, håll till gode här, när det behagas, det är en stor heder för oss. Mycket wälkommen! Pipa och tobak finns här alltid.

Herman tog förbindligt affsed af hela familjen som ledsagade honom ut till grinden. Ännu en gång måste han wid gubbens trohjärtade handslag lofwa att komma åter.

— En tusen till pojke att wara hyggelig och glad, sade swarshwar Welin då sista stymten af Hermans tjusa rock förswann bakom flogswägen. Om du Ma-

rie hade varit en sådan der treflig fyr, det hade ändå varit bra, men bra som det är. Jag tackar wär Herre för hwad wi fått.

— Ja Herren har inte stam af hwad han gifwit, suckade frun. Nog har majorens både heder och glädje för hwad de kosta på den pojken der wid akademien, men nog stryker fyrkarne med att hålla en sådan med kläder och lärdom.

Marie sade intet, så war wankligen fallet, ty genom det att föräldrarne "kostat på henne", hade hon blifwit litet fremmande bland dem och litet slutet med hwad hon tänkte och tyckte, och kände i lusten att hon ej skulle blifwa förstådd, och derföre slöt hon inom sig mycket, en hel liten tanfwerls, dit icke en annans blick ännu hade trängt in.

Det warade icke länge innan Herman Stern åter wisade sig i gubben Welins lilla sommarboning.

Han hade ett obestrikligt lätt sätt att göra sig bekant och gick så in på de gamlas idéer, att han ett tu tre war deras afsjorde gunstling, fick komma och gå när han wille och behagade, men hwarje gång han war der antingen kom han ifrån eller stulle till baronens på Ekö.

Marie, som äfwen fann sig wäl i den wackra, glade ynglingens sällskap, kände dock ett wigt obehag wid att se hans besök i hennes hem alltid wara en följd af dem till baronens, men huru förhållandet war i verkligheten, det hade ej Herman rätt klart för sig sjelf.

Fröken Emilie nyh kommen från pensionen i hufwudstaden hade fullbordat sin bildning med en utrikes resa. Hon war en wacker, qwid och bortskämbstuttonärs flicka, afsutad af far och mor och bröder.

Herman sjöng med henne, läste för henne, red wid hennes sida och war själen i alla de glada upplåg hwarmed den talrikt församlade ungdomen fördröf den wackra sommaren.

Hemma hette det alltid: "Jag skall ut till Ets." Besöket hos hvarswar Welins hade han berättat alldeles knapphändig, men nog måste han inom sig medgifwa, att han rätt gerna förnyade detta besök och att Marie war ej allenast en wacker och behaglig flicka, utan äfwen en tänkande, förständig och god warelse.

Frölen Emilies nycker skiftade som wädrer, men woro alla förtjusande i de förtjustas ögon och Herman war förtjust, det kunde alla se, det måste han sjelf medgifwa och likwäl kunde han lika litet förneka den ljustwa känsla som Marie ingaf.

På herregården war en afton stor bal. Allt war ståtligt och muntert, det war frölen Emilies födelsedag man firade och Herman hade skrifwit verser och hållit tal och blifwit tackad dertför med adra hufwaste leenden och ord. Han war lycklig som en gud hela dagen och hade hjudit upp Emilie till twenne danser om qwällen, flere wågade han ej lägga beslag på. Och qwällen kom och med den gäster från staden och kringliggande egendomar.

Det händer ofta att en wisk slags antipathi finnes mellan unga militärer och civila, att de ej rätt kunna fördraga hwarann. Bland balens kavaljerer framstod oneligen en ung, lång och wacker artilleriofficer i sin blåskänkta uniform; hans behagliga utseende, hans lätta fällskapston, allt forade honom från första stunden till damernas gunstling och det war med lokande harm som Herman såg denna mustascherade Abonis bestän-

digt wid Emilies sida, såg honom lyckas att wäcka hennes intresse, afstoda henne de gladaste leenden och artigaste uppmärksamhet.

Den andra af de Herman bewiljade danserna war uppspelad. Han närmade sig henne och den wackre löjtnanten.

— Der ser ni sjelf, sade Emilie och wisade på Herman. Jag är werkligen upphjuben.

— Och det är andra gången i afton ni lyckliggör samma kavaljer. Ni skall wara rättwis i utdelandet af ebra gracer, min frölen. Men kanske har han färfildt gjort sig förtjent af er nåd? sade löjtnanten swängande sin forgnette.

— Det är just fallet, swarade Emilie. Herr Stern har hållit tal till min ära och har defutom skrifwit mig de wackraste verser.

— Intet annat än det, det gör wäl hwem som helst till er ära. Och dertföre att han skrifwit hwad alla andra tänkt, skall han wara berättigad till twenne danser?

— Just dertföre.

— Men om nu jag också skrifwit?

— Ni?

— Men ej wägar framlemna —

— Är det möjligt?

— Ja, det är werkligen så.

— Och ni skulle werkligen wara så blygsam?

— Jag skulle kanske ej warit det, om jag wetat att min belöning blifwit en dans med er; nu är ni ju upphjuben för hela aftonen.

— Man spelar upp, sade Herman helt otålig wid

att afhöra sin rival och finna att han wisat större blygsamhet.

— Ni måste wisa mig werferne, sade Emilie, som war smickrad af all slags hyllning.

— Swarsöre skulle jag göra det? De tala hjer-tats språk och det blir så ofta oförstådt.

— Men jag will se dem! Jag ber er derom. Jag får dem ju?

— Om jag får en dans, blott en enda?

— Wasjerra! sade Emilie otålig.

— En enda dans då?

— Kanste Wjntanten gå att hemta sitt opus medan ni dansar med mig, sade Herman med en förkrossande blick på officeren, som rodnade wid studentens djersket och hans öfwerfittareten, men med werlbammans fansade löld swarade han helt lugn sin häftige medtäflare.

— Jag är ingalunda en af dem som äro angelägna att föra min wara till torge och är ej angelägen att täfla med söbelsedagsrimmare; men om fröken Emilie så befäller, lemnar jag gerna åt henne den lilla lydkonst jag nedskrifwit.

— Och till belöning, sade Emilie, dansar jag med er och icke med herr Stern. Ni ha båda kommit ihåg mig, jag måste wara rättwis.

— Ert löfte! sade Herman stolt.

— Uppfyller jag en annan gång. Ni finner wäl att jag nu handlar rätt?

Fröken Emilie lade sin hand på Wjntantens arm och wandrade ut i danssalen.

Herman wille öfwäwas af harm och förargelse.

Han förtade utur salen och ned i parken. Samnerligen hade han ansett sin talang att rimma litet såsom ett privilegium uteslutande tillkommande de lärde wid högskolan och wisst icke så profant att en wanlig Wjntant skulle ega det. Den unge Apollosonen hade funderat i weskotal på sitt qwäde och förstört en half bok papper till konsepter och en hel nattis ro till det sluttiga utskrandet och nu wägade Wjntanten, den oinwigde, från Barnassens så stilsde Martisdyrkaren, säga att hwen som helst kunde imida rim.

Herman stundade framåt med brådskande steg, hwilka af gammal wana riktades åt den wälbekanta slogs-wägen som ledde till swarswarens lilla lanthus. Ju närmare han kom, desto mera lade sig stormen inom honor. Han längtade att träffa den glada ofonstlade Marie, han satte henne högst af allt i sin fantasi, kanste äfwen för att något hämnas på Emilie.

Lyst och obemärkt hann han in i förstugan och stannade nu liksom första gången förtrollad af den klara sängen från kammaren. Den tjugande ungdomliga rösten lät nu så wemobigt swärmist, det nästan sams tarar deri och aldrig hade han förer funnit så mycken slönhet i den enkla wisan:

"Om dagen wid mitt arbete är du uti mitt sinn",
"Om natten när jag sofwer är du uti min dröm."

Då Herman plöfsligt wisade sig i körran uppsteg Marie, rodnade som en ros och stammade förlägen något om att far och mor varit in till staden.

Så mycket bättre tänkte Herman och kunde ej fullt bemästra den glädje han härwid erfor.

Der stodo de midtemot hwarann de båda unga. Hans blickar öfwerforo med hänförelse den wadra sic-

kans gestalt, hennes sänktes förlägna mot golfwet under det att kindens roser började brinna allt mera och mera glöddande.

— Ni ber mig icke ens sitta ned Marie. Vill ni då att jag skall gå min väg?

Intet svar.

— Således för ni bort den som wandrat från dans och nöje, blott för att få se er en enda lycklig minut, ni är hård mot er vän Marie och jag skall gå efter jag är så föga välkommen.

Marie slog upp sina blyga ostydbiga ögon och sökte dem frågande på honom.

— Och ni har werkligen lemnat all lustbarheten verborta för att — för att — komma hit till — oh? stammade hon nästan glad.

— Ja, för att få se er Marie. Säg, skall jag gå? Sär jag stanna?

Marie satte sig åter ned. Herman tog detta som ett tecken gynnsamt för sig och satte sig på andra stolen wid det lilla slybordet.

Båda tego en stund. Maries stadars lilla hjerta klappade så välksamt, att des slag woro hörbara och handen hvarmed hon försökte föra nålen darrade.

Det war Herman som bröt den plågsamt ljuswa tystnaden.

— Säg mig Marie, bad han. Hvem är det som är "nti ditt sinn" om bagen wid arbetet och sedan i nattens dröm? Säg mig det söta Marie?

— Det står så i wisan blott.

— Blott i wisan?

— Ja. Huru så?

— Du sjöng som hade du känt hwad wisans ord talade. Åh, huru lycklig är icke den som får wara i ditt ostydsrena sinne och dina drömmar. Hvem får det Marie?

— Ingen!

— Du narras Marie! Säg mig söta, snälla Marie, hvem får det?

Herman hade stigit upp och fattat båda hennes händer och blickade henne in i de klara ögonen.

— Hvem får det? frågade han och tryckte de små händerna intill sig.

Lärarne kommo fram i hennes blickar och glimmade genom de sänkta ögonfransarna.

— Hvem? Säg mig det Marie? bad han och lyfte hennes händer.

— Du, hwislade det stadars barnet, men slet sig loss och gömde hufvudet i de frigjorda händerne.

— Jag! Tack Marie!

Han kunde ej nog betrakta den darrande flickan.

— Så nu, gå ditbort igen! bad hon ängsligt. Åh, att far och mor äro berta.

— War icke rädd Marie, sade Herman. Jag skall lyda, jag skall gå, jag skall göra allt hwad du vill, söta älskade Marie. Se jag går ju! Säg blott om igen, hvem tänker du på om bagen och i drömmen?

— På — dig. Så nu, gå!

Herman fattade ännu en gång hennes små mjuka fingrar, ehuru motsträfwiga de woro och lyfte dem ämho innan han stödnade bort.

Åstonen war blid och herrlig, stogen doftade och fog-

larne sjöngo, och i doft och toner förnam Herman blott en bild, ett ljud: Marie.

Man höll som bäst på att dansa då Herman återkom till Elv. Han stannade utanför, tveksam att blanda sig in i den stojande mängden, och han hade nog af sina egna tankar, hvilka ännu icke undergått sunda förnuftets kallbad, utan blott sysselsatte sig med den första kärlekens ljuswa orediga dröm.

— Se der är rymmaren! sade en af husets söner och slog drömmaren på axeln. Svar håller du hus, Herman? Här har jag sprungit och sökt dig öfverallt. Svar har du varit?

— Jag har tagit mig en promenad, det är så wacker wäder.

— Är du klok, du? Du springer ju från dans och sällskap ut i wilda flogen; antingen är du litet wreden eller mycket kär, troligen båda delarne. Kom nu in bara, hon har varit työsligt orolig öfver din frånvaro.

— Hvem?

— Emilie, min syster. Tror du ej att jag begriper?

— Du mishtar dig.

— Wist icke. Hon har stickat mig ut att se efter dig, fastän hon naturligtwis ej wille att jag skulle få här berättat det. Kom nu bara in och wisa dig.

Herman blef med halft wäld förb in i salen; han skulle hellre welat stanna derute, ty der tyktes det honom som stode Marias bild bättre för hans fantasi bland blommor och träden; inne i den granna festsalen sködde den bort.

— Svar har ni hållit hus? frågade Emilie och

slog till Herman med blomsterbufetten. Säg, hwar har ni varit? Nere wid stranden kanske?

— För att se efter om der war djupt nog att dränka mig? sporde Herman leende. Nej, min fröken, jag har gjort en promenad genom den vackra flogen. Nå, har ni fått löjtnantens poetiska fantasier?

Emilie pekade på ett sammanrulladt papper, fästadt i slårpet.

— Will ni läsa? frågade hon.

— Nå ja! Svarför ej, men är ni discret som tillåter mig?

— Se der, tag dem och läs!

Fröken Emilie smög papperet i hans hand.

— Kors, när jag rätt tänker på salen, har jag en wals ledig, sade hon helt wärdslöst.

— Det blir en wälkommen öfverraskning för många af de dansande kavaljererne; det will säga för dem som icke tröttat sig wid flogspromenad.

Fröken Emilie blef blossande röd. Han wille således icke dansa med henne — och hon hade bittert ångrat sin förolämpning mot honom, den han sjelf genom sin ohöfslighet mot löjtnanten gjorde något usfältad i hennes eget tyde.

Herman smög sig bort och gick in i ett rum, stildt från salen; der satte han sig ned och uppweklade helt litgiltigt löjtnantens poem, men huru förwånad blef han icke wid dess genomläsande! Det war enkelt, behagligt, wida ledigare än hans eget, på hwilket han nedlagt så mycket möda, detta tyktes utan allt slags besvär ha slutit ur pennan.

Den unge mannen satt länge och samlade sina tan-

lar. Förståndet hade wafnat och talade till ungdomskänslan, så mycket det får och kan tala wid de ären. Han började redan önska det han icke i aften hade gått till swarswar Welins. Hur skulle hans roman med Marie slutas? Men heppet, som är ungdomens wän, höll fram sin trolspegel, i hwilken alla lantigheter synas så jemna, och han förfjönt åter i sin första kärleks dröm.

Gästerna hade nästan förswunnit från den nyh så besökade boningen. Herman skulle stanna qwar och tänkte begifwa sig in i ett rum, der några af nattgästerna tömde ännu ett glas med wärvarne och pratade wid cigarren. Då han genomgick ett af förmanen stufsade han wid åsynen af fröken Emilie, som helt trött, ja nästan med en sorgsen mine i sitt täcka ansigte, hade slagit sig ned i en stor hwilstol.

Det lilla groll Herman känt mot henne hade alldeles förswunnit, löjtnantens triumf med poemet hade stämt hans själ wekare och böjd till förfoning, han närmade sig Emilie och räckte henne verserne.

— Jag tackar, sade han, de äro i sanning bra, långt bättre än mina. Ni gjorde rätt, fröken Emilie, att belöna honom, jag är en egenkär narr som förtjenade mitt öde.

Emilie såg ned mot golfwet utan att svara.

— Förlåt mig fröken, fortfor Herman. Ni äro ju wänner som för, icke sannt? Jag kan i aften omöjligt känna misnöje med någon.

— Swarföre det?

— Emedan jag känner mig lycklig, mycket lycklig, fröken.

— Lycklig? Och jag känner mig så litet lycklig.

— Ni? Hwad kan ni begära mera? Hela denna glada fest war ju en hyllning för er. Alla sira er. Era närmaste älska er och wilja göra allt för ert wälbesinnande. Hwad will ni mera?

Emilie drog de långa ljusa lockarne litt en slöja för ögonen, hon wille ej wisa att i dem fanns tårar, men rösten förrådde det ändå.

— Fröken Emilie! Ni gråter? Säg mig hwarföre?

— Ni lär wißt icke bryr er derom, ni.

— Jag? Jo wid Gud! Säg mig, hwad fattas er?

— Det grämer mig — att ni är så nöjd, så lycklig, enligt hwad ni sade.

— Kan det göra fröken Emilie ledsen? Det är åtminstone ej kristligt.

— Ser ni, Herman, hwissade den unga flickan, jag har försökt att förarga er, att reta er; jag wille så gerna, så gerna se er ond på mig. Det är ett troll inom mig som har mig att wilja förarga menniskor. Men jag skall säga er, det är högst få som jag bryr mig om att retas med.

— Det är således en utmärkelse?

— Swarföre icke? Det är ett bewis på att desja få icke äro mig likgiltiga. Nu wille jag så innerligen gerna göra er ledsen, men ni anser det wara en sådan småsäl att ni ej ens säfter er derwid.

— Om jag ej hade fäst mig derwid, skulle jag ej lemnat banfen.

— Och ert sinne blef genast lugnt. Wet ni att löjtnanten skulle blifwit alldeles utom sig, men honom bryr jag mig icke om att förarga, icke ens en sekund. Jag kan ej med honom, lika litet som med de andra.

— Men mig, Emilie? Stulle ni vilja jätta mig framför någon af dessa granna uniformerade herrarne?

— Er? Jag stulle vilja reta er så att ni skulle falla på knä för att få mig riktigt god igen.

Emilie rodnade som en ros öfver de alltför hastigt utspjåda orden, och med händerna för det blöfsande ansigtet sprang hon ut ur rummet från Hermans förtjusta svar.

Han blickade efter den bortilande sulfsiden med lycklig triumfators mine och böjde sig ned och upptog hennes näsduk och löjtnantens verser, dem hon i hastigheten fällde på golvet.

Underliga woro de tankar som sydfelfatte hans själ denna aften. Han tänkte på Marie, den lilla blyga sfogsblomman. Hon förefom honom nästan helgonlik då han mindes hennes blyga ostyldiga tårar, hennes ångest att vara ensam. Sfogsblomman hade en doft af renhet och eskuld som ingaf honom wördnad, det war ett helgerån att andas på dess stära blad.

Emilies tårar tillfredsställde hans fäfsånga. Han kände stolthet, ide förebåelse att hafwa framkallat dem. Han tänkte på de många gånger han, då ingen medtäflare war närwarande, wnt flere små ynnestprof af henne, men en stund derefter med harmen solande inom sitt bröst sett sig alldeles bortglömd då någon annan kommit . . . och nu hade hon sjelf bekänt att hon wille reta honom för att sedan få förlåta . . . hon hade gråtit öfwer hans köld . . . de tårarne fölle som olja på egentårlelens och stolthetens eld.

Emilies fina kammarduksnäsdul betraktades med triumf och wårme. Den doftade af parfym, den

war lantad med dyrbara spetsar, den bar hennes namn under en högwålboren krona, hon hade flågtat öfwer sitt wackra ansigte dermed — Herman förde den till sina glöbände kinder. Han jemförde den enkla Marie, swartswarn Welins dotter från det gröna trädduset, med den fina eleganta Emilie, dotter till baronen på stora Eld. Gud wet hwad berufande som låg i den ljustiga, starka wällukten af den aristokratiska näsduken, men rikedomens och lyxens behag förefommo honom wida mera förtrollande än "en loja och ett hjerta."

Sela natten drömde han om båda sina flammor. Ån dansade han med den ena än med den andra, men led af striden mellan de två.

Under frid mellan de båda förswunno de dagar som återstodo Herman innan han skulle återresa till universitetet.

Emilie hade tusende förtjusande nycker och kände i grund den konsten att med rosenbojor fångsla sina lyckliga slafwar. Mången gång då fremmande hade infunnit sig i det friherrliga huset företog sig den unga fräken, antingen drifwen af begäret att plåga den stackars Herman eller också war det någon af det mångstiftande tyckets facetter som gerna upptog den nya bilden, att uppfånga densamma för en stund. Wid sådana tillfällen blef Herman särad och wred, och den tåka Marie stod för hans tankar som en engel; han tog wågen genom stogen till den lilla sommarboningen, men sedan den der balastonen hade han aldrig haft lyckan att träffa henne ensam. Hon tycktes tillochmed umbwika hwarje mellan fyra ögon, ty när modren gif

ut, gjorde flickan sig alltid ärende att lemna rummet. Att hon hade honom kär, det förrådde lifwälden barrande handen och den höga purpurn på hennes kind då han steg in i rummet.

Ofta hände att Emilie gaf honom en lysande upprättelse för den lidna oförrätten och han glömde allt för henne.

Dagen för vår studiosus' resa war redan utfatt. Föregående afton skulle en publik bal hållas i staden och detta tillfälle kunde ej försummas.

Herman skulle afsläpa sitt affleddsbeföl på Ekö, men styrde färdan först till swarwaren Welins; han wille se Marie och säga dem alla ett hjertligt farwål.

Maries röst ljöd wemodigt ända ut på gården.

— Ah! tänkte Herman. Hon är ensam emedan hon sjunger, det är hennes wana.

Marie war werkligen allena, ifrigt lysfelfatt med att se på en slir hwit klädning.

Hon blef både glad och förlägen öfwer att se Herman och berättade att hennes far och mor wero inresta till staden för att handla en ny mössa åt frun, men att de snart skulle wara åter.

— Jag sitter ned så länge, sade Herman, jag måste nödwändigt säga dem farwål.

— Ni... ni skall således resa?

— Ja, i öfwer morgon.

Marie styndade med sömnen, men tråden gick af gång efter gång.

— Och, när kommer ni åter? frågade hon slutligen.

— Jag wet icke, Marie!

— Jag wet dock hurudan ni kommer åter.

— Hurudan kommer jag då?

— Förändrad, herr Stern. Ni skall då ej wilja känna oss mera. Ni kommer åter för att förlofwa er med en rit och wacker fröken, om ni ej redan är förlofwad... men är ni det herr Stern, då — må himlen förklåta er att ni någonsin kom i min dröm, att ni lockade mig att bekänna det. Ni har då handlat hjertlost mot mig, men nedrigt mot er fästmo.

— Jag eger ingen fästmo, Marie. Jag är ingen skyldig min tro. Jag älskar allt det stöna och rena här i werlden och derföre kan jag icke annat än älska dig. Qwellig jag, så länge jag får bo i din ofskuldsrena dröm och får ibland en wänlig häglomsttanke af dig.

— Swad skulle ni brö er derom? Så fort jag sagt er farwål är jag också glömd. Men måhända tänker ni: "den der Marie som war nog ensalbig att tro mig" och ni strattar derät kausse?

— Huru har ni fått så dåliga tankar om mig sedan i förgår?

— Jag skall säga er det, herr Stern. Far kom ut och berättade om att man sagt att ni skulle wara förlofwad med fröken på Ekö, och mor talade sedan så mycket om huru de fina herrarne tro sig kunna handla huru de behaga mot dem som ej äro af deras klass.

— Och hwad sade Marie?

— Jag försvarade er, men jag kände i mitt hjerta bitterhet mot er. Swarsöre skulle ni, om ni derborta egde en wacker fästmo, någonsin besöka oss, hwar-

före skulle ni säga mig hvad ni sagt? Om så är, då är ni den lättfinnigaste person som finnes och hvarje flicka för god åt er.

— Och detta har ni kunnat tro Marie? Då håller ni icke af mig.

Herman wille fatta flickans hand men hon drog den bort och fästade sina allvarliga ögon på honom med en blick så förebrående att han sänkte sin mot golfwet.

— Jag skulle vilja en sak sade Marie med fast röst, nemligen att om ni någon gång, sedan wi sagt hwarann farväl, påminde er mig, det då stedd med aktning och wänstap. War ej annorlunda mot mig nu än ni skulle wara om er fästus wore närwarande.

Herman fick knappast börja sin förklaring, innan swarswärens schäs körde in på gården med det wärda paret.

Fruen war i början litet sluten och brydde Herman, men blef snart blid igen, då hon hörde hans motsägelser och såg hans artiga sätt.

— Wi ha tänkt of upp på den der balen i morgon, sade hon förtroligt, det är för Marias skull, hon har aldrig warit med om slitt. Tycker icke herr Stern att wi göra rätt deri.

— Jo, wisserligen.

— Men stickungen will inte gerna dit, hon. Hon är rädd för de der förnämna damerna och herrarne, att de stola se suedt på henne, men jag säger, att en ann är så god som en ann och att då pappa ingen fryf är skyldig utan twärtom har samlat litet, som hon en gång får godt af, så behöfwer man ej klämmas för att wara med folk.

Marie började att wrida sig af och an på stolen; fruns argumenter syntes alltid plåga henne.

— Jag sade henne, fortfor gumman, der är ju herr Stern, han måtte wäl känna dig så wäl der som här hemma. Nå, inte är det farligt att jag talar om mina egna ord, Marie lilla. Hon trodde, ska jag säga, att det skulle genera herrn att wara befant med of.

— Ja, jag trodde så, inföll Marie. . . . Och om ni aldrig så bjöd upp mig, skulle jag ej dansa med er.

— Ni skulle då förolämpa mig, mamsell Marie. Wi stola icke stijas som onämner. Nu skall jag sjunga för er, under det ni slutar er klädning.

Herman tog gitarru och började sjunga

"Titet gnabb ibland

"Stadar intet grand

"Blott man älskar hwarann."

Fru Welin gick ut under sången och Marias blickar blefwo allt mer och mer lugna. Herman såg på henne så hjertligen att hon slutligen glömde allt ondt om honom som bott i hennes hjerta och sjöng med:

"Kärlek och tro

"smeka det till ro,

"smeka det till ro helt snart."

Det war sent då Herman kom till Ekö. Fröken Emilie wiste icke om hon wille fara på balen, ehuru både Herman och ett par andra unga herrar sökte öfvertala henne dertill. Slutligen sade hon att det kanste kunde roa henne att se huru de små mamsellerna hopade, och hon lofwade komma.

Societetsfalen i den lilla goda staden war bländande ljus och orkestern började slämma. Fruarne

lutto i stel parad kring väggarne och de unga damerna stodo med hoppfulla, men klappande hjertan i en flock wäntande på hwad som komma skulle.

Då Herman trädde in, bemärkte han genast Emilie, bländande wacker i sin dyrbara baldrägt och redan omgifwen af ett halst dusin uniformer. Hon helsade temligen liknöjdt på den unge studenten. Han styrde sina steg ned åt salen, der han såg Marie sitta bredwid sin mor, som såg best betungad ut af den owanliga stäten att bära sidenklädning och mössa med blommor i; gubben Welin, lika fremmande i sin swarta frack och papperstyhwa hwita halsduk, stod, oupphörligt borstande sin hatt, bredwid fru och dotter; tillochmed lilla Marie syntes beswärad, ja, hon war nästan bles, ehuru hon bordt inhemta af sin spegel att hon war rätt intagande i den nya hwita klädningen, utan alla andra prydnader än en bouquette hwita roser wid skärpet.

Musiken började.

Herman gick att söka sig vis-à-vis och sedan bugade han sig för fröken Emilie, som såde honom att han kom för sent.

Marie barrade då Herman styrde sina steg åt den sida, der hon satt. Han bugade sig artigt och bad henne dansa med sig. Fru Welin såg mäktat belåten ut och slötade dotterns klädning under förebräelse att hon satt sig och ej stått som de andra.

Herman förde sin dame längst fram på premier, der han dansade emot sin rival, artilleristen, som dansade med Emilie.

Wisferligen war Marie litet förlägen i början, men Hermans wänliga ord, den wackra musiken och

den glada staran werklade snart behagligt på hennes sinnesstämning; hon swäfwade lätt som en fjäril fram på det blanka golfwet, och mången blick följde den läcka, men för de flesta obefanta danserflan.

När dansen war slut och Marie åter på sin plats, ropade Emilie Herman till sig och frågade med hwem han hade dansat.

— Med mansjell Welin, bles swaret.

— Mansjell Welin? Swar är hon kommen ifrån?

— Hennes far är swarfware här i staden.

— Justement, såde Emilie leende och wiftade med den granna solfjäbern, han lagat paraplyer och parasoller. Nå, hon swängde ju lika lätt och fort som en af sin pappas snurror och är lika smal och nått som en af de grannaste rockorna i hans marknadsstånd . . . Nätt söt är hon. Swar har ni gjort hennes bekantskap?

— I hennes hem.

— Gode ert paraply gått sönder?

— Nej; händelsen förde mig dit och jag fann dem wara goda, enkla och wänliga menniskor. Blicken är rätt täck och dansar som hade hon öfwat sig i de största salonger.

— Ah, jag påminner mig, utropade Emilie leende, de arrendera en liten lägenhet under Ekö. Ni har träffat henne under edra många botaniska expeditioner, det är en liten Linnea från flogen.

— Som wägar stiga fram bland de ädla, högförnåma rosorna, inföll Herman. Ni har annars rätt min fröken; hon är en blyg Linnea.

— Lycka till, herr amatör! hvißtade Emilie, i det hon gaf handen åt en bugande kavaljer.

Herman tycktes ha bringat Marie god tur. Hon war ständigt uppe i dansen och såg strålande glad ut. Aldrig hade hon haft så roligt och känt sig så nöjd, och behagligare sinnesstämning kan kanske icke gifwas, än den en ung flicka erfar då hon wet med sig att hon är wäl klädd och omtyckt och får dansa hela aften; finnes det då på balen någon färskild som hon intresserar sig för, då är behaget fullkomligt och man känner nöje af att weta hans småt gillad af andra.

Emilie war icke oförfontlig denna sista aften. Hon befinnade sig och öfwertygade sig sjelf att någon tåslan ej kunde uppslå mellan henne och swarswaren Welins dotter. Hon sade Herman, att då han stref till hennes bröder, skulle han ej glömma att helsa till henne.

Innan balen war slut lemnade Emilie dansen för att resa hem med sina föräldrar.

Herman följde henne ut i tamburen och hjälpte henne med påklädningen. Då han skulle svepa lappan kring henne, kom han oförfigtigt att widbröra en af de praktfulla höggröda cameliorne som prydde hennes hår; den föll ned på golwret och hon sparlade bort den med sin lilla sidenbeklädda fot, men Herman tog upp den och bad att få behålla den.

— Den är ju utan stjelf, sade Emilie. Ni kan ej sätta den i knapphållet, men will ni som min ridbare kära mina sårger, så se der!

Emilie drog en juwelsnål ur skärpet och sästade den stjelflösa blomman på studentens frack.

Ånda ned till wagnen och till sista affsedet tryckte den wackra flickan hans hand i sin han kände den handtryckningen ännu sedan den friherrliga wagnen rullat bort.

Ännu skulle Herman dansa en dans med Marie innan balen tog slut. Han fann henne lika blygsam, lika enkel som alltid, ehuru hon säkert ej tunnats undgå att finna huru omtyckt hon war af alla.

Hermans syster hade talat med henne, berättade hon och sade huru wänliga de warit emot henne och huru älskwärda hon fann dem.

Swarswar Welins, som icke egde annat elivage än den hemgjorda schäsen, skulle lemna balen till fots. Herman ledsagade dem till det gröna hörnhuset.

Han hade hela aftenen bedt Marie om en af de hwita roserna från hennes bouquet, men hon hade rednande afflagit hans bön; nu wägade han framställa den till hennes mor, och fru Welin, alldeles betagen i aftenens nöjen och Marias triumf, sade att hon tyckte att Marie ej borde neka något sådant som att gifwa en gammal wignad blomma åt den, som warit så artig mot henne.

— Ge den hela ruskan om herrn will ha den fort-satte hon. Hade herr Stern ej öfwertalat dig i går, så hade du ej gått på balen, nej, bewars — du tycker att pappa skall ha kostat på dig så mycket, utan att följ skulle få se att du wet ut och in på dig.

— Marie bröt af en liten anspråklös blomma och gaf den åt Herman.

— Huru dags reser ni i morgon?

— Jag har beställt hästen klockan sex, svarade Herman.

Man var vid porten af Welinstas huset. Gubben och gumman skafade trohjertadt hand med den unge herrn och tackade honom för sammanvaron.

Marie sade intet. Hon widrörde lätt den framräckta handen och styndade in.

Herman inlade omsorgsfullt sina minnen från balen. Den lilla halft förwägnade rosentnoppen doftade ännu starkt. . . . camelian war frisk och fastig, någon wälluft hade den aldrig egt, juwelnålen gnistrade mot ljusskenet. . . . han tänkte på Emilies wackra nyckfulla hufvud och de gyllne hårflätor som rosen hade prydt, han tänkte på Marias ostydiga hjerta, wid hwilket rosen wägnat.

Då Herman nästa morgon körde öfwer den lilla stadens folktona gator, såg han upp till wåningen i det stora stenhus, hwari barons från Elö hade sitt stadsqvarter. För de flesta fönsternu woro gardinerne nedfällda, i ett låg Emilies rosenröda sidenmantel och solfjädern.

I Welinstas verkstaden surrade hjulet och i ett fönster sutto gumman och hennes dotter. . . . båda helsade och winkade afsted åt den bortfarande.

Ett år efter Hermans sommarwistelse i föräldrahemmet flyttade hans föräldrar till hufvudstaden, han återsåg ej sitt barndomshem förrän månet år gått om med alla sina weglingar.

Student Herman Stern war nu en lärd professor. Han hade haft många flammor, men war likwäl en gammal unglarl med kal hjesa och gulblek kind.

Werlden sade att han egde ära och lärdom, att han lefde för wetskapen, att hon war hans brud. . . . om så war, ej gjorde hon honom lycklig — hans syster tykta tycktes ligga i den kärlek hwarmed de unga wid lärosätet läto sig till honom, de kände att under den delorerade frachten klappade ett warmt och rent barnahjerta och i det fridfulla milda anletet stod tydligt att läsa, att han war deras wän och älskade ungdomslaran.

Händelsen förde professor Stern till den lilla wänliga staden, der alla sirade den utmärkte mannen.

Emilie fanns der ännu, gift med f. d. artilleriofficern, numera linets guvernör. Hon hade äldrats mycket, men sökte ännu att genom toiletterns tillhjälp fasthålla den flyende ungdomen. Hennes äktenkap war barnlöst; dock war hennes tid fullt upptagen af tillställningar och lustbarheter; hon bestyrade konster och wetskapler och gällde för ett lärdt och öfvermåttan bildadt fruntimmer.

Svarswaren Welins gröna hörnhus war förswunnet och i dess ställe reste sig ett wackert stenhus, hwars egare war en rik fabriksegare, salig gubben Welins måg.

"Herrskapet bo på landet", hade man swarat då professorn sökte dem.

Guvernörens gaf en stor middag för den resande på Elö.

Friherrinnan samtalade med den lärde gästen om konst och litteratur. Det djupsiniga samtalet roade honom säga, ty wår professor war en man som ej fästade sig wid annat än det enkla, det sanna både i lifwet och i konsten; han älskade mera en enkel wisa än den grammaste bravur-aria, mera en ringa blomma

än ett helt orangeri. Hans botanik hade gjort hans hustru hjertligt och barnafrent, och rent bör hvarje hjerta blifwa som får blifva in i naturens rike.

Efter måltiden förde den artiga wärdinnan sin gäst omkring i parken för att wisa sin mans kostbara anläggningar. Professorn talade om flydda tider, om balen på Efs, om balen i staden . . . Friherrinnan syntes ha glömt mycket af det hon benämnde deras "barnbomslek", hon beundrade professorns minne.

— Och jag eger ännu den wisna blomman qwar, sade han, för att bewisa henne att han glömt ingenting.

— Ah, ni måste ha ett stort herbarium, herr professor, svarade den förnäma damen, leende . . . Har ni någon Linnea också . . . På den der balen war ni alldeles betagen i den der lilla mamsell Welin . . . Har ni sett henne?

— Nej, hon lär bo på landet.

— Helt nära här intill. Hennes man, en fabriks-
— tror jag — har köpt den der lilla lägenheten, som de förr hyrde, och der byggt sig en temligen wacker bostad . . . Ni bör lyckliggöra dem med ett besök.

— Jag skall så.

— Verkligen? Jag tror uppriktigt att ni blott embaraöferar dem.

— Jag will dock försöka.

Taktra gäster från staden insunno sig. Professorn lemnade Emilie att lösa sin pligt som wärdinna och begaf sig på den wälkända wägen genom stogen.

Han tyckte sig känna hvarje träd, hvarje mossig sten i den swala stogen. Underliga tankar bodde inom honom. Emilie war i grund densamma: samma

nyckfulla wäsen. "Hon wille ej minnas", sade han inom sig, hon är som camelian: en praktblomma. En qwinna utan hjerta är som en blomma utan luft, hon är en grann Camelia, men en enkel Linnea är mig mera dyrbar.

Kring den täcka villan slöt sig en wacker inhägnad och rila planteringar . . . det lilla stället war till oigenkännelighet förskönadt.

I den öppna verandan satt en fyllig, ännu ungdomlig qwinna och arbetade under det att en stojande barnslara lette kring en stark, kraftfull man, som wid grindens öppnande stannade med leken och gick emot den kommande.

Professorn sade sitt namn och snart räddes honom wärdens hand till ett redligt handslag.

— Maria, skynda dig hit hustru, så får du se hwem som besöker oss, ropade han.

Maria kastade skymmen bort och gick fram till munnern. Hon war glad öfwer återseendet och hon dolde icke sin glädje.

Den fina, spensliga Marie Welin war nu en wacker, något lorpulent matrona med glada wälwilliga drag. Hon skyndade att wisa sina små, att föra sin käre gäst omkring. Hon berättade honom huru hon af tidningarne sett honom berömmas, huru det gjort henne glädje och huru ofta hon talat med sin man om honom.

Maries make war en wänlig, fristunnad och bildad man, med hwilken professorn snart fann sig wäl.

— Jag tror att professorn war hennes första slamma, sade fabriksören strattande; nu har jag längesedan slagit både professorn och andra ur brädet.

Sedan man slagit sig till ro i verandan och Marie utburit pipa och glas till herrarne, började hon muntert språka med professorn; hon talade om sina oflidna föreläsningar och allt som passerat, om sin man, sina barn och den samma enkla lycka som blifwit hennes lott.

Han skulle gerna ha juttit der hela aftonen hos de glada, enkla människorna, men han måste wända åter till Elv, dit man bjudit folk från hela trakten.

Fabrikören följde med genom slogen. Ehuru så söga bekanta, hade de båda männen rätt mycket att tala om. Professorn lofwade att blifwa deras gäst ett par dagar.

När det ljusskimrande Elv låg framför dem, tog fabrikören affsed och tillade stämtande: "Jag är ej jaloux, min Marias kärlek känner jag. Kom snart till oss."

Professorn fortsatte wägen fram under tankar på Camelian och Vinnean. Han hade en gång twefat i walet mellan dem båda och walt ingen, men hwem som bäst war wärd ett hjerta, det kände han nu. För Emilie kände han ej ens intresse, för Marie en innerlig wänskap, och denna kan ega samma egenkap som den gamla kärleken: "att icke rosta"; och en kärlek, hwaras föremål är den wärd, blir efter tidernas lopp — en warm wänskap Han hade stannat för mången, dessa båda woro de första, och det första eger ofta för minnet ett särskildt intresse. Den gamle professorn gjorde sina reflectioner öfwer det mångskiftande människohjertat, och resultatet deraf war: att det blir sällan werklighet af studentens flammor.

